

Tín Hiệu Mùa Xuân

Quý Thể

Trông họ giống như một cặp tình nhân mới yêu nhau. Mới yêu nhau, nếu yêu lâu người ta cũng đã lười chớ chẳng được tình tứ đến thế. Cách sống của cặp này khiến cho người chung quanh đem ra bình phẩm bàn tán, dị nghị. Có người khen, cũng có người chê. Chị Việt nói:

- Trông anh Tường với chị Viên giống như hai con chim bồ câu lúc nào cũng quấn luyến móm mòi cho nhau. Đi đâu đều có đôi, ăn gì cũng ngồi cạnh nhau, gấp thức ăn, chăm sóc cho nhau. Họ mê nhau chớ chẳng phải vợ chồng. Tình tứ đến thế là cùng! Vợ chồng mình chỉ mong được một phần mười như thế đã mừng rồi...

Mụ Nguyệt lại nói:

- Vợ chồng đầu ấp tay gối, ăn đời ở kiếp với nhau, chớ đâu phải ngày một ngày hai. Phải biết chuyển cái chữ tình thành cái chữ nghĩa, như thế mới bền. Ở trong phòng muốn làm gì cũng được, ra chỗ đông đúc âu yếm với nhau như kiểu xi-nê ai chịu được?

Mụ Tám bán bánh canh lại nói:

- Ngó dị òm! Người mình chớ Tây Đằm gì mà ra đường ôm vai, hót cổ nhau ở chỗ đông người, không biết chượng!

Nếu mấy người ấy biết được cách sống của cặp này ở trong nhà khác thường hơn thế nữa, họ còn bàn tán đến đâu. Ai đời đã là vợ chồng, sống chung một nhà mà có khi còn thư từ cho nhau, giấu dưới gối. Nội dung những thư từ thì tỏ lòng yêu mến trách móc giận hờn, chẳng khác gì trẻ con. Tối, trước khi đi ngủ chàng và nàng còn "good night", chúc mộng đẹp. Sáng sau chàng đi làm còn hôn vợ từ giã mong sớm gặp nhau. Trưa về chờ đón trước cửa. Sinh nhật, kỷ niệm ngày cưới lễ lạc linh đình. Nhà họ không hề thiếu hoa tươi. Những lời khen tặng nhau. Họ sống đúng theo "sách vở". Thời buổi khó khăn này hiếm có gia đình nào như họ.

Mọi sự đều có căn nguyên của nó. Trước tiên là điều kiện kinh tế. Nếu vợ chồng đầu tắt mặt tối thì còn hơi sức nào bỏ công làm cái chuyện "tiểu thuyết" như thế? Đàng này cô vợ nhờ hưởng khoảng hồi môn lớn, với cơ sở sản xuất thàng nào cũng có đồng vào, mà lại nhiều nữa, tiêu không hết, không sống phong lưu cũng uổng. Chị Viên còn thừa hưởng của gia đình cái tính nghệ sĩ, lãng mạn, ảnh hưởng nặng nề phim ảnh TV và cũng bởi tiểu thuyết tâm lý ái tình và nhất là thi ca uớt át. Chị ta cố sống sao cho thật giống những nhân vật tài tử giai nhân ấy. Thuở còn đi học chị Viên đã có ước mơ, sau này tổ chức cuộc sống và hưởng cho người bạn đời của mình, ngày nào cũng vui như ngày mới cưới, đêm nào cũng thú vị như đêm tân hôn. Cuộc đời phải thi vị hoàn hảo như thế từ ngày đầu tiên cho đến khi tóc bạc răng long từ giã cuộc đời này. Viên sợ nhất là thiếu tình yêu. Nàng còn sợ vợ chồng nhàm chán nhau, sự nhàm chán là kẻ thù của hạnh phúc. Muốn được thế, mỗi ngày phải là một ngày mới, phải tìm ra niềm vui mới lạ để cuộc sống luôn luôn lấp lánh ánh sáng hạnh phúc diệu kỳ. Muốn được thế còn phải có thêm một điều kiện nữa là người bạn đời cũng phải đồng quan điểm. Cũng may, anh Tường chồng cô là một người hết sức ba phải. Vợ nói gì anh cũng nghe theo. Anh lý luận: Chiu vợ lợi trăm bề, được ăn ngon mặc đẹp, việc nhà chẳng cần mớ tay, cơm nước tiền nong chi tiêu trong nhà đã có người lo. Vậy thì chồng lại vợ làm gì? Cái tự ái hão huyền của thằng đàn ông ích lợi gì? Lý luận này cũng đặt trên cơ sở "tương quan lực lượng kinh tế". Cán cân nghiêng hẳn về phía người vợ. Chị giàu anh nghèo. Anh tứ cố vô thân. Mỗi khi mấy người bà con xa của anh đến thăm chỉ làm anh xấu hổ với vợ. Anh xuất thân từ một gia đình nghèo. Cái vốn của anh chỉ là bộ mặt điển trai với cái bằng kỹ sư tại chức.

Tuy thế anh Tường cũng có công việc làm trong nhà. Anh chọn cho mình một loại công việc nhẹ. Tuy nhẹ song đó là công việc mang tính sáng tạo, giống kiểu lao động nhà văn, nhà thơ... Ấy là việc ngày ngày tìm lời tán tỉnh vợ. Những câu khen tặng không thể cứ ngày này sang ngày nọ không được thay đổi. Nói rất một câu thì chán chết. Phải đổi mới, giống như hàng ngày đổi món ăn. Vì thế anh cũng phải động não tìm cái mới. Thời gian đầu có bao nhiêu câu khen tặng hay ho anh đã phung phí hết cả rồi. Thành ra cái vốn ấy đáng lý ra để dùng cho một thời gian lâu dài, anh tiêu nhanh trong có mấy tháng đầu sau lễ cưới. Vì thế anh phải sáng tạo, sáng tạo mãi. Cũng may Tường là người sáng dạ. Khi đã cạn những lời xưng tụng, anh tìm "nguồn" trong sách vở, nhất là trong mấy bộ tiểu thuyết ái tình rẻ tiền, loại in chữ lớn, dày cộm. Tường mở sổ tay ra chép mấy câu văn hay ho này, học thuộc lòng, có dịp đem ra nịnh vợ. Lần này anh chàng đã biết tiết kiệm lời khen, mỗi ngày chỉ đem ra dùng một câu, không dám phung phí như buổi đầu.

Nhưng rồi nguồn này cũng cạn. Tưởng lại tìm đọc. Anh trách sách vở ngày nay viết bật bạ quá. Trai gái bây giờ chúng chẳng bỏ công tán tỉnh nhau, mới quen đã lôi vào phòng ngủ. Tưởng thầm oán xã hội ngày nay đã đánh mất sự lãng mạn. Tưởng xoay qua tìm nguồn trong thơ. Lúc đầu chưa có kinh nghiệm, anh vợ phải mấy tập thơ siêu thực. Anh cầm lên ngâm nga, chưa được bao nhiêu câu đã hoảng hồn vì thơ ngày nay chẳng có câu gì nghe êm tai cả. Đại loại như: "requiem, hom hem, tèm lem...!" Cũng may mấy năm gần đây thơ tình lạm phát. Nhớ lại cái thời thơ tình là món hàng quốc cấm, bài nào có chữ "em ơi" là bị sỗ toẹt ngay. Đích thị là "một thời để nhớ". Song con người luôn luôn hành động theo kiểu quả lắc đồng hồ, chẳng bao giờ nó chịu đứng yên ở cái thế trung dung mà thường từ cực tả sang cực hữu. Thơ cũng thế. Sau khi được buông thả, thơ chuyển sang hướng cực hữu, thể hiện rõ nhất ở chỗ người người làm thơ tình. Lão ông lão bà gần đất xa trời cũng miệt mài làm thơ tình. Thơ tình đủ cấp độ, từ phượng vĩ tới trung ương. Anh Tưởng cứ việc theo kiểu trích cú tầm chương, chép vào sổ tay, lâu lâu xỏ ra một câu. Cái lỗi tai của cô Viên cũng tiến kịp với trào lưu văn nghệ hiện đại. Trình độ nàng cũng đã thường thức được những câu tán dương cao cấp, trừu tượng, siêu thực... Viên rất bằng lòng về người chồng có thể gọi là lý tưởng này. Những hoài bão lớn trong cuộc sống của nàng đã thành hiện thực. Chỉ còn vấn đề...

Trong cuộc sống, có một loại sinh hoạt tối quan trọng, đó là việc gối chăn. Viên còn muốn trộn lẫn cái chất lãng mạn vào lĩnh vực "trần tục" này. Nàng không thể chấp nhận chủ nghĩa thực dụng đi vào trong cái chốn đầy sự tế nhị này. Chỉ riêng cái cách mời gọi nhau cũng là một vấn đề. Làm sao để người bạn tình biết rằng mình đang cần và lúc nào là an toàn và thích hợp nhất. Lâu nay Viên áp dụng ngửa thai theo phương pháp Ogino, nàng rất sành tính toán, lại thêm cái tính cẩn thận, muốn được an toàn tuyệt đối, nên tính tới tính lui, trừ hao, mỗi tháng chỉ còn lại có hai ngày. Hai ngày ngắn ngủi làm sao để chàng biết nhiệm vụ. Việc này không thể dùng lời lẽ, vì dù có văn hoa văn vẻ cách mấy cũng thành phạm tục. Cũng không thể làm theo kiểu mấy ông lớn ở cơ quan, đầu tuần giao ban và sau đó "lên lịch công tác". Theo Viên phải có một loại tín hiệu, tín hiệu hồng, tín hiệu xanh, gọi chung là tín hiệu mùa xuân, để báo rằng người phụ nữ đang ở trong mùa xuân, sẵn sàng nở hoa kết trái, và rất cần ong bướm. Loại thông điệp mật này chỉ có hai người biết. Nghĩ mãi không ra. Mọi phát kiến lớn về khoa học thường thường đến do tình cờ. Ở đây cái phát kiến ra "thông điệp mùa xuân" cũng xuất hiện một cách tình cờ.

Một hôm hai vợ chồng ngồi ăn cơm trưa. Chàng thấy dưới mái tóc ngắn đen bóng cắt theo hình cánh chim sắc cạnh, có chiếc hoa tai bằng nhựa, một tấm nhựa dày màu hồng hình quả tim vỡ. Chàng cất lời khen: - Trông thấy chiếc hoa tai tim vỡ em đeo lòng anh thấy rạo rức. Anh thèm khát yêu em... Sự thật vì buổi trưa hôm ấy trời rất nóng, chàng vừa nốc hai chai bia Saigon, chất còn chầy rần rần trong máu nên mới có lời khen ngợi "mạnh bạo" này. Song lời ca ngợi ấy làm khuấy động sâu xa lòng nàng. Từ đó không hẹn mà cả hai cùng chấp nhận chiếc hoa tai tim vỡ là dấu hiệu mùa xuân đã tới đối với người phụ nữ lãng mạn. Mỗi lần nàng mang nó, anh ta hiểu ấy là nàng bật đèn xanh cho anh hành động. Phát kiến thật vĩ đại giải quyết một cách hết sức tế nhị cái chuyện vô cùng tế nhị giữa hai người. Nó chính là "tín hiệu mùa xuân" trong lòng và thể xác người nữ. Nó thành hình trong tình cờ và giúp cho vợ chồng giải quyết được việc lớn. Nó hoàn thành trách nhiệm tốt trong một thời gian dài, kể ra cũng gần mười năm.

Thế nhưng tình hình giữa cặp này có thay đổi. Nàng ngày càng phây phây, ở tuổi tiền mãn kinh, nàng béo ra, cổ có ngấn, da bụng dày cả tắc. Trong khi ấy người nam lại rơi vào tình trạng đi xuống, sức khỏe xuất hiện nhiều vấn đề. Những dấu hiệu đi xuống hiện rất rõ nơi cái đồ thị sinh lý người nam. Đồ thị lúc đầu chỉ là một đường cong nhẹ, về sau, mũi tên đi xuống, chúc xuống nhiều hơn. Cuối cùng nó gần như rơi tự do. Tội nghiệp, trong khi đó con đường người nữ lại có xu hướng đi lên, cuối cùng nó phóng lên cao như tên lửa, rồi thì hình dáng đồ thị người nữ như ốt chỉ thiên! Lúc này anh Tưởng thấy nàng mang hoa tai liên tục. Nhiều lần chàng giả bộ không chú ý, không thấy. Nàng cố làm cho chàng thấy, và mỗi khi ngồi gần chàng nàng còn vén cao mai tóc lên, rung rinh lúc lắc đầu để chiếc hoa tai rung động, gây chú ý. Thế nhưng có gây chú ý cách gì anh chồng cũng làm bộ không thấy. Song làm lơ mãi không được. Đôi khi anh Tưởng thấy giận chiếc hoa tai mùa xuân. Anh nghĩ phải chi không có nó, nó biến mất đi thì hay biết bao nhiêu! Và thế là anh tính ăn trộm hoa tai. Anh biết nàng cất nó ở đâu. Sau anh nghĩ vô lý quá. Chẳng cần là Sec-lóc-hôm cũng đoán ra thủ phạm. Có thằng ăn trộm nào khó khăn vào nhà để chỉ ăn cắp chiếc hoa tai bằng nhựa rẻ tiền? Song anh chưa biết tính thế nào thì một hôm...

Một hôm anh chờ vợ đi chợ, đang đi bỗng xe rung động và tiếng nàng la thất thanh: - Cướp! Cướp! Cướp!!! Đuổi theo nó nhanh, cái thằng mặc chiếc áo Pull màu đỏ kia!

Anh rồ ga đuổi theo. Chạy chỉ một đoạn anh đã thu ngắn khoảng cách. Chỉ cần tông vào nó, cả hai đều ngã là tóm được.

Anh hỏi:

- Nó cướp cái gì?
- Chiếc ví tay
- Có gì trong ấy?
- Có tiền,
- Nhiều không?
- Ít thôi, nhưng có đôi hoa tai tim vỡ!

Chợt anh mừng thầm, nghĩ, nó cướp đôi hoa tai là giúp mình, sao mình lại hại nó. Đây đích thị là thằng cướp nghiệp dư. Ai đời đi cướp giật mà mặc áo đồ rất dễ nhận ra trong đám đông. Tội nghiệp, mình tính ăn trộm đôi hoa tai thì nó đã làm giùm mình. Đang tăng tốc bỗng anh đột ngột giảm ga thắng gấp. Viên ngã nhào tới, mặt nàng tống vào lưng anh. Nàng hét lên:

- Tại sao thắng lại?

Anh la to:

- Chiếc xe chết tiệt, hỏng hóc rồi. Thôi không đuổi nữa.

Anh dừng xe, thấy bóng dáng thằng ăn cắp tà tà chạy trước./.

Quý Thể